

MOD DET KREATIVE INTET

Vores epoke er dekadencens epoke. Den bourgeoisi-kristne-plebejiske civilisation havnede for længe siden i sin evolutionære blindgyde.

Demokratiet er her!

Men under den demokratiske civilisations falske pragt er højere spirituelle værdier faldet, knuste.

Viljestærk styrke, barbarisk individualitet, fri kunst, heroisme, geni og poesi er blevet foragtet, hånet og bagtalt.

Og ikke i "Jegets" navn, men i "kollektivets". Ikke i "den eneståendes" navn, men i samfundets.

På den måde dræbte kristendommen – ved at fordømme det jomfruelige instinkts primitive og vilde kraft – det livskraftigt hedenske "koncept" om glæden ved jorden. Demokratiet – dens afkom – glorificerede sig selv ved at skabe retfærdiggørelsen for sin forbrydelse og boltrede sig i sin grumme og vulgære kæmpemæssighed.

Det var allerede tydeligt!

Kristendommen havde brutalt plantet den forgiftede klinge i menneskehedens sunde, dirrende kød; med mystisk brutalt raseri havde den drevet en kold bølge af mørke hen over vores hedenske aners dionysiske ånds skyfrie og festlige triumf.

En kold aften faldt vinteren skæbnesvangert over sommerens varme dage. Det var kristendommen som, ved at erstatte "Jegets" dirrende realitet med fantomet "gud", erklærede sig som indædt fjende af livsglæden og hævnedes sig kæltringeagtigt på det jordiske liv.

Under kristendommen blev Livet sendt til de mest bitre forsagelsers frygtelige afgrunde for at sørge; hun blev skubbet mod fornægtelsens og dødens gletsjer. Og fra denne fornægtelsens og dødens gletsjer blev demokratiet født.

Således er demokratiet – socialismens moder – datter af kristendommen.